

[Aksel Larsen.]

kommissionen på, det var det, man kalder De Forenede Nationers enhedskommando, gået ind på, de havde selv været med til at udarbejde det. For at der ikke skal være nogen tvivl, skal jeg med formandens tilladelse ved hjælp af et par korte citater yderligere understrege dette. Den amerikanske delegation i Panmunjom havde da givet tilslutning til følgende bestemmelse i udkastet til våbenstilstandsoverenskomst:

„Alle krigsfanger, der holdes i varetægt af hver side på det tidspunkt, da våbenstilstandsoverenskomsten træder i kraft, skal frigives og hjemsendes såsnart som muligt.“

Der fastsættes videre i aftalen en to måneders tidsfrist for denne hjemsendelse, og så siges det i overenskomstens § 54:

„Indenfor denne tidsfrist påtager hver side sig at fuldføre hjemsendelsen af alle krigsfanger i dens varetægt på det tidligst gørlige tidspunkt.“

Disse to paragraffer, §§ 51 og 54, i våbenstilstandsoverenskomsten var der enstemmighed om i Panmunjom; også den amerikanske delegation eller, som man kalder det, De Forenede Nationers enhedskommando havde givet tilslutning hertil, og først langt senere på et åbent møde erklærede general Harrison pludselig, at han gav pokker i, at man havde været enig om det dér, og at den amerikanske overkommando havde tiltrådt dette; nu ville han springe fra det og igen forlange, at man skulle have ret til at sortere krigsfangerne i dem, der ubetinget ville vende hjem, og dem, man kunne få lejlighed til at påvirke til at sige, at de ikke ønskede at vende hjem.

Hvad er det for høje humanitære, moralske og juridiske betænkeligheder, man har fået i efteråret 1952, når man i forsommeren 1952 var blevet enig om princippet: den obligatoriske hjemsendelse af krigsfanger i overensstemmelse med Genèvekonventionen. Alt tyder på, at dette frem og tilbage fra amerikansk side kun har sin årsag i, at man ikke ønsker krigen sluttet, og man har jo da også under disse lange våbenstilstandsforhandlinger flittigt fortsat med de mest grufulde krigshandlinger, med bombardementer af åbne byer, med masse mord på civilbefolkningen o. s. v., o. s. v., og man har ikke undset sig for gang på gang at krænke den neutrale zone. Man kan ikke frigøre sig for den tanke, at disse talløse

krænkelser er sket i håb om, at de skulle føre til våbenhvileforhandlingernes afbrydelse, hvad de imidlertid ikke førte til.

Hvad angår De Forenede Nationers forhandlinger, får vi ganske kort at vide, at da det spørgsmål stod til afgørelse, om man skulle indbyde Sydkorea til at deltage i forhandlingerne i De Forenede Nationer, om man også skulle indbyde Nordkorea eller, som det hedder, den koreanske folkerepublik, og om man skulle indbyde Kina, stemte Danmark for, at kun Sydkorea skulle indbydes, og stemte imod, at Nordkorea og Kina skulle indbydes. Vi har ikke fået nogen begrundelse for den danske delegations afstemning, og det ville interessere mig at høre en begrundelse herfor. Hvis man ville opretholde blot et nødtørftigt skin af, at De Forenede Nationers generalforsamling og øvrige ledende organer virkelig vil optræde retsindigt og forsøge at få en ende på krigen i Korea, måtte man dog sige: før vi træffer vor afgørelse, skal vi høre begge parter. Det er også i overensstemmelse med De Forenede Nationers grundlov, som udtrykkeligt påbyder dette ved internationale tvistigheder. Det overså man ganske vist i juni måned 1950. Efter at MacArthur havde åbnet krigen i Korea, efter at præsident Truman post festum havde godkendt MacArthurs aggression, behandlede sikkerhedsrådet sagen, og i modstrid med bestemmelsen om, at De Forenede Nationer i sådanne tilfælde først og fremmest skal forsøge at mægle og skal indkalde begge parter til mægling, undlod man at indkalde den ene part, stillede sig uden videre på den anden parts side og godkendte Amerikas Forenede Staters overkommandos og regerings ensidige handlinger. Man har fortsat hermed ved plenarforsamlingen i efteråret 1952, man har ikke gjort det, man burde gøre: virkelig forsøge at mægle, virkelig forsøge at skaffe sig ordentligt materiale, hvilket naturligvis kun kunne gøres ved at høre begge parter; man besluttede udtrykkeligt kun at høre den ene part, og Danmark har stemt for denne beslutning. Jeg vil gerne høre, hvilke høje juridiske, moralske og humanistiske principper der kan antages at retfærdiggøre en så urimelig afstemning fra den danske delegations side.

Udenrigsministeren siger, at til slut stod afgørelsen på plenarforsamlingen mellem to forslag, Sovjetunionens forslag og Indiens forslag, og han fremstiller det sådan, at